

Tak uÁ¾ je to tady. UÁ¾ jsem v chomoutu. Klec spadla a tak podobnÁ. Je zajímavé, Á¾e pokud máte malé dítÁ, není svatba takovou bombastickou událostí, jako kdyÁ¾ ho nemáte. KdyÁ¾ jsme to všem oznamovali, tak jsme se doÁkali pouze tichého pÁ~íkývnutí, jako, Á¾e tuto informaci doty~ný akceptuje a nebo maximálnÁ vÁty: "Však uÁ¾ bylo na Vypadá to tak, Á¾e mít dítÁ je nejmíc, Áeho mÁ~e ÁlovÁk dosáhnout a všechno po tom, uÁ¾ je jen druhoÁ~adé

Ale zpÁt k samotné svatbÁ. Zorganizovat takovou oby~ejnou svatbu je práce na nÁkolik mÁsícÁ. Ono se to nezdá je to spousta drobných úkolÁ a organizování, které se musí stÁ~etnout pÁ~esnÁ v konkrétní den a konkrétní hodinu. TÁ~el kdyÁ¾ si vyberete svatbu v barvÁ lila (kaÁ¾dá svatba musí mít svou barvu, jinak to bude špatná svatba, a kdyÁ¾ jsem se ptal proÁ, tak mi bylo Á~eno, Á¾e tomu nerozumím a a~ jdu radši vázat mašliÁky na obálky), tak všechno musí být prostÁ lila. JestliÁ¾e se pÁ~i obÁ~adu nebo na následné hostinÁ objeví cokoliv, co je tÁ~eba fia konec svatby. NevÁsta za~ne hystericky mlátit pÁ~tiÁkama do dortu a vypukne panika a rabování.

Co se tý~e organizování, tak to jsme mÁli s Natašou rozdÁlené. JelikoÁ¾ jsem byl prokouknut hned v úvodu a ozna~en za neschopného, dostal jsem tÁ~i úkoly. Pouze tÁ~i. Za prvÉ zaÁ~idit kapelu. Za druhé nechat se ostÁ~ihat a za dorazit na svatbu. Nic víc se po mnÁ nechtÁlo.

Vzhledem k tomu, Á¾e jsem kapelu nesehnal a Átrnáct dní pÁ~ed obÁ~adem jsem horko tÁ~ko nahánÁl alespo~ nÁ dýdÁ¾eje, projevila Nataša zcela oprávnÁné obavy, abych nezazdil i zbylé dva úkoly, tedy abych šel k holiÁi a abych na svatbu dorazil. Z toho dÁvodu jela na obÁ~ad se mnou a pokusila se mÁ sama ostÁ~ihat dÁ~skými nÁ s figurkou lva na Áepeli (jiné nÁ~ky nemáme, jelikoÁ¾ ÁEenÁk by je našel a zabodl si je do hlavy)

Nebudu zbyte~nÁ popisovat týdny pÁ~ed svatbou, kdy se Nataša pod tíhou zaÁ~izování a organizování nÁkolik skoro sloÁ¾ila a já jsem trávil dny zamÁený na záchodÁ, kam za mnou nemohla, a s vervou se pustím do svatebního dne.

JelikoÁ¾ jsem po zásahu Nataši s dÁ~skými nÁ~kami se lvem do mého ú~esu vypadal jako debil, musel jsem jí ráno v den svatby k holiÁi. Dostal jsem jasné instrukce: "NahoÁ~e jenom trošku zkrátit a po stranách zastÁ~ihnout kolem uši. Á¾ádný strojek a nic takového. Jestli pÁ~ijdeš ostÁ~ihanej jak idiot, tak si mÁ nepÁ

No a jelikoÁ¾ se kadeÁ~nice rozvášnila se strojkem, který jsem odmítal, ale ona mÁ pÁ~esvÁdÁila, Á¾e si toho Nataša nevšimne, pÁ~išel jsem domÁ ostÁ~ihanej jako idiot a Natašu jsem si opravdu nepÁ~ál.

Ta ztropila scénu, byla nepÁ~etná a v koutku v puse se jí za~ala dÁlat takové zlovÁstná pÁna. MÁl jsem oprávnÁné obavy, Á¾e mÁ pokouše.

Plán svatby byl takový, Á¾e obÁ~ad za~ne po obÁdÁ a mezi tím dorazíme na místo dÁ~ive, kde se budeme fotit, jeliko pÁjde jistÁ ÁEenÁk spinkat (nešel), tak abychom mÁli rodinné fotografie.

Taková oby~ejná svatba pÁ~ijde na poÁ~ádný balík a kupodivu nejmíc ze všeho stál mÁj nový oblek, který jsem musel koupit a bez kterého by to prý nešlo. Píšu to proto, Á¾e o obleku bude ještÁ Á~eÁ a bylo potÁ nastínit jeho dÁleÁ~itost.

Dopoledne jsme všichni tÁ~i vyrazili autem do penzionu, kde bude probíhat hostina, abychom se zde pÁ~evlékli, ubytovali a popojeli pár kilometrÁ na místo obÁ~adu.

Nálada v autÁ byla svatební. Nataša nalí~ená a na~esaná vzadu cedila mezi zuby poznámky k mé nekompetentnosti, ÁEenÁk ve fungl novém obleku s kravatou zuÁ~ivÁ, Á~val, Á¾e kravatu nechce a snaÁ¾il se jí z krku st Á~imÁ¾ se dusil a pomalu modral, a já v ú~esu Daniela Landy kÁ~eÁovitÁ svíral volant a rekapituloval si svÁj proslov pÁ~oltÁ~em (tedy "ANO"), abych to nepodÁlal. Jestli takhle vypadá manÁ¾elství, tak to se mám na co tÁšit.

Na místÁ v penzionu se Nataša s ÁEeÁkem šli pÁ~evlíknout a já jsem ještÁ nÁco zaÁ~izoval s NáslednÁ jsem si vzal z auta obal s oblekem, boty a pásek a šel nahoru za rodinou. Nálada v pokoji byla dost rozpa~itá. Nataša byla v obliÁejí úplnÁ rudá a vypadala, Á¾e ÁEeÁka pÁ~etáhne šuplíkem. Mladej totiÁ¾ uÁ¾ nejen kravatu, ale i košili. Á~val jak tur, pobíhal po místnosti a mlátil hlavou do zdi. Nataša ho pronásledovala a hulákala na nÁho, Á¾e vÁtšeho sígra aby ÁlovÁk pohledal.

A pak pÁ~išel mÁj Áas. Má velká chvíle. Rozepnul jsem obal na oblek, zasnÁnÁ se podíval dovnitÁ~m, pak slastně okouknul okna, zda se jimi bude dát prosko~it a pak jsem se znovu podíval do obalu. NáslednÁ mÁ zamrazilo v zádech a pokusily se o mÁ mdloby. Nahodil jsem vyšinutý úsmÁv, spolknul ten knedlík, který se mi udÁlal v krku, a oznámil jsem Nataše, která zuÁ~ivÁ lepila ÁEeÁkovi kravatu ke košili izolepou, aby ji nemohl sundat, Á¾e jsem si zapomnÁl doma kalhoty k obleku. SamozÁ~ejmÁ, Á¾e za to mohla ona, neboÁ~ na mÁ mÁla dohlíÁ~et. Bez dohledu jsem sám a ty kalhoty prostÁ nechal na vÁšáku ve skÁ~íni.

To co následovalo, to jsem v Á~ivotÁ ještÁ nevidÁl. Nataša pobíhala po místnosti, lezla po stÁnách, met kozelce, kopala do zdi a hrzala do futer dveÁ~í. Za Átvrt hodiny máme focení a já mám kalhoty k obleku sedmdesát kilákÁ odsud.

Inu, tak jsem se šel na svatební fotky fotit v riflích. A to jsem ještÁ dÁkoval bohu, Á¾e jsem si ráno nevzal Á~erveno modré kostiÁkované kra~asy, o kterých jsem pÁ~emýšlel, jelikoÁ¾ mi pÁ~išlo, Á¾e bylo docela te Kdybych to udÁlal, tak bych se neoÁ¾enil. KdyÁ¾ jsem vidÁl zuÁ~ivou Natašu, která vyÁ~ává: "Tak jednoho deb jsem si vybrala a druhýho malýho sígra jsem si vytvoÁmila. Nejsm já kráva?" a jak z ní jde hrÁ za (pÁna z koutku pusy se jí rozšíÁ~ila pÁ~es celý obliÁej, takÁ¾e prostÁ místo hlavy mÁla bublající pÁnu), napadla mÁ otázka, zda se oprav

NaštÁstí nebyl Áas na nÁjaké dechberoucí scény, jelikoÁ¾ nás tla~il Áas. Já jsem zavolal našim, aÁ~m cestou na obÁ~ad vyzvednou kalhoty u nás doma a vrhnul jsem se na svatební focení v riflích.

Focení probÁhlo bez vÁtších problémÁ. ProtoÁ¾e byl fotograf velmi drahý, pÁ~edstírali jsme všichni šÁ~astnou rodinu a kÁ~eÁovitý úsmÁv Nataši a mé odrbané rifle dávaly tušit krásné fotografie.

Po focení se jiÁ¾ za~ali hrnout svatebÁané. PÁ~ijel i starosta a já stále vyhlíÁ~el naše s mými kalhotami. ObÁ~

začínat už za čtvrt hodiny, kdy tu jsem zahlédl jíždící auto. Konečně, naštěstí dorazili. Právě včas. Měla vyběhla z auta a vítězně nad hlavou mávala kalhotami od obleku a tvářila se, že celou svatbu zachránila.

A to se mě opět zmocnil takový ten pocit, že bych měl nasednout do auta a v tichosti odjet kam daleko a už se nevrátit. Moje máma mi totiž vzala jiné kalhoty. S úsměvem mávala nad hlavou černými oblekovými kalhotami, zatímco já jsem se celý bledý potácel v modrém saku a šel mdloby.

Že to Nata zjistí, tak mě zabije. A to není jen takové řečení. Ona mě opravdu zabije. Umlátí mě šetrně nebo svatební kytkou. Tak jako obvykle. Je to otevřené.

Ale to bych nebyl já, abych si neporadil. Jakmile jsem se vzpamatoval, opět jsem se o auto a začal se dávat.

Zatímco jsem hledal v kufru auta příruční provaz, že se půjdu kam oběsit, napadlo mě, že tady musí mít nějaké oblekové kalhoty. Hbitě jsem vystartoval do davu a diskretně okukoval pánské spodky, dokud jsem nenarazil na vítěze. Jakýsi vzdálený příbuzný z Natině strany, jehož jméno jsem neznal ani já a ani nikdo jiný (podle prázdného pohledu a nepřítomného výrazu jej neznal ani on sám) a za balíček cigaret jsem s ním jeho kalhoty vyměnil. Jelikož moje černé kalhoty nechtěl, tak jsem ho v saku a trenýrkách posadil do auta, aby ostatní svatební nepobužoval s tím, že zůstane setrvalý do konce obřadu. Aby se nenudil, tak jsem mu v autě pustil klimatizaci, neboť vypadal, že to mu ke štěstí stačí.

Vzdálený příbuzný vážil asi tak dvacet kilo, takže s mým skoro metrákem výhradně svalové hmoty jsem se do kalhot nasoukal s velkými obtížemi a maximální bolestí. Uoltám jsem posléze mohl pouze nehybně stát, neboť každým pohybem sebe sama pohyb tělesné kalhoty ztrestaly a křivě se usmívat. Nata nic nepoznala. Já jsem řekl "ANO", ona řekla "ANO" a bylo. Po obřadu jsem se musel nechat odnést do auta, jelikož jsem nebyl schopen pohybu, a na hostině jsem se zlíl jako doga. Nakonec se svatba celkem povedla. Mám sice od té doby modrá stehna a jedno z mých varlat se zatím nevrátilo na své obvyklé stanoviště, ale hostina se povedla, všichni se opili, šampaňka měly na starost babičky, takže jsem o něm celého půl dne nevěděl, tím pádem to nelze nazvat neúspěchem. DOMINIK LANDSMAN <http://fotruv-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)